

Sygn. akt: I C 337/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Justyna Kurzynowska-Lubecka

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa I. M.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda I. M. kwotę 27.702,09 (dwadzieścia siedem tysięcy siedemset dwa złote 09/100)zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2013r. do dnia 31.12.2015r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty od kwoty 23.500zł oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08.03.2018r. do dnia zapłaty od kwoty 3.702,09zł.

2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

3. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda I. M. kwotę 7919,31zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

4. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Giżycku) od powoda I. M. kwotę 154,12zł, od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 488,04zł z tytułu wydatków.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 337/18

UZASADNIENIE

Powód I. M. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S. A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 36.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11.01.2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód stwierdził, że w dniu 13.07.2012 r. uczestniczył jako pasażer w wypadku komunikacyjnym. Sprawca zdarzenia w chwili zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w towarzystwie pozwanego. Powód zgłosił roszczenia odszkodowawcze pozwanemu. W procesie likwidacji szkody pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę w wysokości 6.545,94 zł.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa. Uznał co do zasady swoją odpowiedzialność i w ramach likwidacji szkody wypłacił powodowi kwotę 6.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 45,94 zł tytułem odszkodowania. Zdaniem pozwanego wypłacona kwota wyczerpuje wszelkie roszczenia powoda. Pełnomocnik pozwanego podniósł także w sprawie zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13.07.2012 r. powód I. M. jako pasażer pojazdu kierowanego przez P. Z. był uczestnikiem kolizji drogowej. Kierujący samochodem osobowym marki S. F. Z. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że nie zachowując bezpiecznej odległości pomiędzy pojazdami najechał na samochód kierowany przez S. H.. Za przedmiotowe zdarzenie P. Z. ukarany został mandatem karnym. Żaden z uczestników zdarzenia nie został przewieziony do szpitala.

(**dowód** : notatka informacyjna o zdarzeniu – k. 10, karta medycznych czynności ratunkowych – k. 11, zeznania świadka G. Z. – k. 98-99)

Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe powód stawił się w dniu 16.07.2012 r. do Miejskiego Szpitala w O., gdzie wykonano tomografię komputerową głowy, zdjęcia RTG kręgosłupa i czaszki oraz USG jamy brzusznej. Stwierdzono złamanie kompresyjne trzonu kręgu Th-12 I-szego stopnia. Powód był hospitalizowany do dnia 17.07.2012 r. Po zaopatrzeniu ortopedycznym w ortezę w stanie ogólnym dobrym został wypisany do domu z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej za tydzień oraz stosowaniem gorsetu ortopedycznego przez okres dwóch miesięcy.

(**dowód** : wynik badania tomografii komputerowej – k. 12, karta informacyjna z leczenia szpitalnego – k. 13-15)

W dacie wypadku powód miał 25 lat, był osobą zdrową i aktywną, chodził na basen. Był studentem w trybie niestacjonarnym w O.. Jednocześnie zatrudniony był na umowę zlecenie jako specjalista do spraw sprzedaży. Mieszkał w O., gdzie wynajmował mieszkanie. Jego dochód wynosił wówczas ok. 1.000 zł – 1.500 zł miesięcznie.

Bezpośrednio po zdarzeniu powód został u rodziców w domu rodzinnym w B.. Następnie przez 3-4 miesiące mieszkał w O., zaś w grudniu 2012 r. ostatecznie przeprowadził się do B..

(**dowód** : przesłuchanie powoda – k. 222, zeznania świadka B. M. – k. 99)

Przez 3 miesiące po zdarzeniu powód założony miał gorset ortopedyczny, w związku z czym w tym okresie był niezdolny do pracy. W toku leczenia dokonał zakupu leków na kwotę 45,94 zł. Odbył tygodniową rehabilitację w W.. Podlegał okresowym kontrolom w (...) w O.. W 2013 r. odbył dwie wizyty – w dniu 28.11.2013 r. i 05.12.2013 r.

(**dowód** : faktura VAT (...) – k. 17, faktura VAT nr (...) – k. 38, historia wizyt – k. 39, 125, opinia biegłego sądowego L. G. – k. 174)

Powód ukończył leczenie ortopedyczne w grudniu 2013 r. Po tej dacie nie zgłaszał się do lekarza, ani nie uczestniczył w rehabilitacji.

(**dowód** : opinia biegłego sądowego z zakresu traumatologii L. G. – k. 174, przesłuchanie powoda – k. 222)

Od grudnia 2014 r. do marca 2016 r. powód uczęszczał na basen. W marcu 2016 r. dokonał zakupu materaca wraz z podkładem oraz poduszką za łączną kwotę 877 zł.

(**dowód** : faktury VAT nr (...) – k. 19, nr (...) – k. 20, nr (...) – k. 21, nr (...) – k. 22, nr (...) – k. 23, nr (...) – k.24, nr (...) – k. 25, nr (...) – k. 26, nr (...) – k. 27, nr (...) – k. 28, nr (...) – k.29, nr (...) – k.30, nr (...) – k.31, nr (...) – k.32, nr (...) – k.33, nr (...) – k.33, nr (...) – k.34, nr (...) – k.35, nr (...) – k.36, faktura VAT nr (...) – k. 37)

Pozwany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawy zdarzenia pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 11.12.2012 r. W przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym pozwany wypłacił powodowi kwotę 6.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 45,94 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

(**dowód** : zgłoszenie szkody – k. 87-88, pismo z 11.12.2012 r. – k. 44, potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia – k. 45, decyzja z 11.01.2013 r. – k. 47-49, pismo z 07.02.2013 r. – k. 50, pismo z 08.05.2013 r. – k. 89, pismo z 06.02.2015 r. – k. 90, pismo z 18.03.2015 r. – k/ 91, pismo z 10.06.2014 r. – k. 52, akta szkody – k. 94)

Na skutek wniosku powoda z dnia 05.04.2017 r. toczyło się pomiędzy stronami przed Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie postępowanie w przedmiocie zawezwania do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 100.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. W sprawie nie doszło do zawarcia ugody.

(**dowód** : wniosek o zawezwanie do próby ugodowej – k. 53-57, potwierdzenie uiszczenia opłaty od wniosku – k. 58, zawiadomienie o terminie posiedzenia – k. 59-60)

Powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania pismem z dnia 04.10.2017 r.

(**dowód** : wniosek z 04.10.2017 r. – k. 61-62)

Biegły sądowy z zakresu neurologii G. P. stwierdził, że w następstwie wypadku powód doznał urazu kręgosłupa piersiowego ze złamaniem trzonu kręgu (...) -szego stopnia i ocenił na 5% stały uszczerbek na jej zdrowiu. Rokowania na przyszłość ocenił jako dość dobre, przy czym wskazał, iż mogą utrzymywać się dolegliwości bólowe kręgosłupa piersiowego wymagające okresowego przyjmowania leków przeciwbólowych oraz okresowego korzystania z fizjoterapii. Biegły stwierdził, iż powód nie będzie mógł w przyszłości wykonywać ciężkich prac fizycznych obciążających kręgosłup piersiowy. Biegły sądowy z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. ocenił trwały uszczerbek na zdrowiu na 5%.

(**dowód** : opinia biegłego z zakresu neurologii G. P. – k. 133-135, opinia uzupełniająca – k. 195, opinia biegłego sądowego z zakresu traumatologii L. G. – k. 174, opinia uzupełniająca – k. 199)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie mogło podlegać uwzględnieniu w całości.

Stosownie do treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 473), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Z mocy art. 36 ust. 1 przywołanej ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

Przesłanki odpowiedzialności sprawcy wypadku drogowego określone zostały w art. 436 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. Zgodnie ze wskazanymi przepisami samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych.

Odpowiedzialność P. Z., jak i strony pozwanej jako ubezpieczyciela za skutki zdarzenia drogowego z dnia 13.07.2012 r. nie budzi wątpliwości. Nieuzasadniony był podniesiony w sprawie zarzut przedawnienia roszczenia. Przepis art. 442¹ § 2 k.c. przewiduje bowiem dłuższy termin przedawnienia roszczeń z deliktu, jeżeli szkoda jest wynikiem zbrodni lub występku – tj. 20 lat od dnia popełnienia przestępstwa. Jednocześnie należy podkreślić, że w przypadku w którym w postępowaniu karnym nie stwierdzono popełnienia przestępstwa, sąd cywilny jest uprawniony do dokonania własnej oceny czy przestępstwo zostało popełnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008 r., III CSK 193/08, nr Lex 487538). W ustalonych w sprawie okolicznościach nie budziło wątpliwości, iż P. Z. w dniu 13.07.2012 r. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie bezpiecznej odległości pomiędzy pojazdami, czego skutkiem był wypadek komunikacyjny. Sprawca naruszył tym samym przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (art. 19 ust. 2 pkt 3). Z poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych wynika, iż w następstwie wskazanego wypadku doszło u powoda do urazu kręgosłupa piersiowego ze złamaniem trzonu kręgu (...) oraz pourazowego zespołu bólowego kręgosłupa piersiowego, zaś proces leczenia obejmował pobyt powoda w szpitalu w dniach 16-17.07.2012 r. oraz odbytą następnie rehabilitację w warunkach ambulatoryjnych (opinia biegłego neurologa G. P. – k. 133-135). Biegły L. G. wskazał natomiast, iż proces leczenia zakończył się w grudniu 2013 r. Z uwagi na powyższe należało przyjąć, iż sprawca zdarzenia z dnia 13.07.2012 r. popełnił przestępstwo z art. 177 § 1 k.k., zgodnie z którym kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. tj. obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni.

Uznając zatem, iż zgłoszone roszczenia nie uległy przedawnieniu należy wskazać, iż zgodnie z dyspozycją art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie ma kompensacyjny charakter, w związku z czym przyznana kwota zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanego krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania cierpień, trwałości i skutków, od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2018 r., II CSK 170/18, nr Legalis 1819225).

Biorąc pod uwagę następstwa wypadku z dnia 13.07.2012 r. mające wpływ na życie powoda bezpośrednio po wypadku (konieczność noszenia gorsetu ortopedycznego, okresowe kontrole w poradni ortopedycznej, ograniczenie w normalnym funkcjonowaniu, zaprzestanie wykonywania pracy zarobkowej), stopień stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu, utrzymujące się do chwili obecnej dolegliwości bólowe oraz możliwość ich występowania w przyszłości, Sąd uznał za uzasadnione przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł. Wysokość zadośćuczynienia w tej kwocie przedstawia realną wartość ekonomiczną i spełnia warunek przywrócenia równowagi naruszonej przez cierpienia fizyczne i psychiczne. Kwota ta winna zrekompensować powodowi to, że zmuszony był poddać się leczeniu, w tym unieruchomieniu kręgosłupa szyjnych i konieczności ograniczenia aktywności fizycznej, co niewątpliwie było nie tylko bolesne fizycznie, ale i psychicznie. Wprawdzie biegły sądowy z zakresu traumatologii L. G. stwierdził, że dolegliwości bólowe nie powodują aktualnie istotnych ograniczeń w życiu powoda, ale odczuwane dolegliwości bólowe z pewnością obniżają komfort życia powoda. Sąd miał także na uwadze, iż powód w przyszłości nie będzie mógł wykonywać ciężkich prac fizycznych obciążających kręgosłup piersiowy, co wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii G. P.. Przedmiotowe opinie Sąd uznał za pełne i wiarygodne, w związku z czym stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Ustalona kwota zadośćuczynienia podlegała obniżeniu o wypłaconą przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 6.500 zł, w związku z czym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Powód domagał się także zasądzenia odszkodowania z tytułu zwrotu poniesionych kosztów dojazdu do lekarza, zakupu leków, materaca leczniczego, karnetów wstępu na basen oraz utraconego dochodu. Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z

tego powodu koszty. Odszkodowanie obejmuje zatem wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Mogą należeć do nich między innymi koszty leczenia, koszty specjalnego odżywiania, koszty dojazdu do szpitala, na badania, koszty niezbędnej opieki osoby trzeciej, rehabilitacji, zakupu sprzętu medycznego.

Powód domagał się zwrotu kwoty 2.106 zł tytułem kosztów dojazdów do (...) w O.. Jak wynika z przesłuchania powoda (k. 222) do grudnia 2012 r. mieszkał w O., gdzie wynajmował mieszkanie, studiował oraz pracował. W tym samym mieście zgłosił się do Szpitala Miejskiego w dniu 16.07.2017 r. oraz uczęszczał na kontrole w poradni ortopedycznej. Zważywszy na pobyt powoda w B. od grudnia 2012 r. i związaną z tym potrzebę dojazdów do lekarza do O. żądanie w zakresie dojazdów do poradni ortopedycznej od tego czasu należało uznać za zasadne. Za udowodnione Sąd uznał trzy dojazdy w dniach 28.11.2013 r., 05.12.2013 r. oraz przeprowadzone badanie rentgenowskie (por. historia wizyt – k. 125), co przy przyjęciu odległości wynoszącej w obie strony 280 km oraz stawki 0,8358 zł za jeden kilometr podróży dało kwotę 702,09 zł. Pozostałe dojazdy, w okresie, gdy powód mieszkał w O., nie mogły podlegać uwzględnieniu w niniejszym postępowaniu.

Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania obejmującego koszty zakupu leków udokumentowanych przedłożonymi fakturami VAT nr (...). Wprawdzie roszczenie to znajduje swoją podstawę prawną w art. 444 k.c. to jednak jak wynika z decyzji pozwanego z dnia 11.01.2013 r. (k. 47-48) koszty te zostały uwzględnione w wypłaconym na etapie przedsądowym odszkodowaniu. Poniesienia innych kosztów powód nie wykazał. Odszkodowanie dochodzone w oparciu o art. 444 § 1 k.c. może natomiast dotyczyć wyłącznie kosztów poniesionych, które powodują powstanie w majątku poszkodowanego określonego uszczerbku. Ciężar dowodu w tym zakresie, zgodnie z regułą określoną w art. 6 k.c., spoczywa na powodzie.

Podobnie nie mogło podlegać uwzględnieniu żądanie zasądzenia odszkodowania obejmującego koszt zakupu materaca oraz karnetów wstępu na basen. Podkreślić należy, iż jedynym zaleceniem lekarza prowadzącego leczenie była gimnastyka. W toku przesłuchania powód jednoznacznie wskazał, iż innych zaleceń medycznych nie było (k. 222). Powód nie wykazał także, by zakup materaca i poduszki, podobnie jak korzystanie z basenu, było konieczne i skuteczne przy dolegliwościach powstałych na skutek zdarzenia z dnia 13.07.2012 r. Także odległy okres zakupu materaca oraz karnetów wstępu na basen (2014 r. – 2016 r.) od daty zdarzenia wywołuje wątpliwość czy pozostawało to w związku przyczynowym z doznanymi urazami. Przed wypadkiem powód uczęszczał na basen, co dodatkowo wskazuje na fakt, iż korzystanie z basenu mogło mieć charakter rekreacyjny, a nie leczniczy.

Odnosząc się natomiast do żądania zwrotu utraconego dochodu wymaga wskazania, iż szkoda związana z utraconymi korzyściami ma charakter hipotetyczny. Musi być zatem wykazana przez poszkodowanego z tak dużym prawdopodobieństwem, aby uzasadniała ona w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła. Odszkodowanie prowadzi bowiem do wyrównania stanu majątkowego jaki zaistniałby, gdyby niekorzystne dla poszkodowanego okoliczności, w postaci utraty możliwości zarobkowania, nie nastąpiły. W związku z powyższym i w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy (umowy zlecenia z dnia 07.05.2012 r., 01.06.2012 r., 02.07.2012 r.) należy przyjąć, że gdyby nie doszło do przedmiotowego wypadku, powód realizując nadal umowy zlecenia byłyby w stanie osiągać dochody na poziomie ok. 1.000-1.500 (przesłuchanie powoda – k. 222).

Z uwagi na fakt, iż wynagrodzenie było rozliczane na podstawie comiesięcznych rachunków, zaś powód nie wykazał wysokości osiąganego dochodu w ostatnich miesiącach Sąd na podstawie art. 322 k.c. przyjął najniższą wskazaną przez powoda kwotę – tj. 1.000 zł i uwzględnił ją za okres, w którym powód pozostawał niezdolny do pracy – tj. 3 miesiące (opinia biegłego L. G. – k. 174).

Reasumując, Sąd zasądził na rzecz powoda tytułem odszkodowania łączną kwotę 3.702,09 zł (702,09 zł + 3.000 zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 11.01.2013 r. do dnia 31.12.2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz tytułem zadośćuczynienia kwotę 23.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 08.03.2018 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Na koszty poniesione przez powoda składała się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaliczki na poczet wydatków 2.245,24 zł, koszty zastępstwa procesowego 3.600 zł oraz koszty postępowania pojednawczego toczącego się przed Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy w sprawie II Co 703/17 (opłata sądowa – 300 zł, koszty zastępstwa procesowego - 3.600 zł). Na koszty poniesione przez powoda składała się opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 3.600 zł. Sąd zasądził koszty procesu od pozwanego na rzecz powoda w stosunku do stopnia wygrania przez niego sprawy (76%).

Przy zastosowaniu przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wobec wydatkowania ze środków Skarbu Państwa kwoty na wydatki związane z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego w wysokości 642,16 zł, strona pozwana obciążona została na rzecz Skarbu Państwa obowiązkiem zapłaty kwoty 488,04 zł (76% z 642,16 zł), zaś powód kwoty 154,12 zł (24% z 642,16 zł).